

Т. С. Яровой,

*д. держ. упр., доцент, професор кафедри публічного управління та адміністрування,
ЗВО "Університет трансформації майбутнього", м. Чернігів*

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7266-3829>

О. М. Чесодуров,

*к. е. н., докторант кафедри національної безпеки, публічного управління та адміністрування,
Державний університет "Житомирська політехніка", м. Житомир*

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-3583-5196>

А. В. Дубовик,

*к. держ. упр., доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
ЗВО "Університет трансформації майбутнього", м. Чернігів*

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-6698-8822>

DOI: 10.32702/2306-6814.2025.16.288

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ПОЛІТИКОЮ У БУДІВНИЦТВІ: ДОСВІД ЄС

T. Yarovoi,

Doctor of Science in Public Administration, Associate Professor, Professor of the Department of Public Management and Administration, Higher Education Institution "University of Transformation of the Future", Chernihiv, Ukraine

O. Chemodurov,

PhD in Economics, Doctoral candidate of the Department of National Security, Public Management and Administration, Zhytomyr Polytechnic State University, Ukraine

A. Dubovyk,

PhD in Public Management and Administration, Associate Professor of the Department of Public Management and Administration, Higher Education Institution "University of Transformation of the Future", Chernihiv, Ukraine

MECHANISMS OF STATE MANAGEMENT OF INVESTMENT POLICY IN CONSTRUCTION: EU EXPERIENCE

У статті досліджено теоретико-методологічні засади та практичні аспекти реалізації механізмів державного управління інвестиційною політикою у сфері будівництва на прикладі країн Європейського Союзу. Зосереджено увагу на структурі та змісті регуляторних, інституційних і фінансово-економічних механізмів, що забезпечують залучення інвестицій у будівельну галузь у межах європейської моделі управління. Визначено роль наднаціональних інституцій, зокрема Європейської Комісії, Європейського інвестиційного банку та регіональних фондів, у формуванні єдиної інвестиційної політики та у підтримці будівельних проєктів на території держав-членів.

Обґрунтовано, що державне управління у будівництві в країнах ЄС реалізується через комплексну систему стратегічного планування, нормативно-правового регулювання, системи стимулювання, контролю й моніторингу ефективності використання інвестицій. Особлива увага приділена досвіду реалізації проєктів на умовах державно-приватного партнерства, а також принципам екологічності, енергоефективності та інноваційності, які є невід'ємними складовими сучасної європейської інвестиційної політики в будівництві.

У ході дослідження проведено порівняльний аналіз підходів, застосовуваних у ЄС, та виявлено основні бар'єри та виклики щодо їх імплементації в країнах, які перебувають на етапі реформування економіки або інтеграції до європейського правового поля. Запропоновано конкретні рекомендації

щодо вдосконалення вітчизняної системи управління інвестиційною політикою у будівництві з урахуванням кращих практик ЄС, що передбачають реформування правового середовища, підвищення інституційної спроможності державних органів, розвиток механізмів партнерства та підвищення прозорості інвестиційного процесу.

Окремої уваги заслуговує досліджений досвід Європейського Союзу у впровадженні механізмів державно-приватного партнерства, які поєднують фінансові ресурси держави та інноваційний потенціал приватного сектора для реалізації стратегічно важливих будівельних проєктів. Продемонстровано високу ефективність у сферах інфраструктурного розвитку, модернізації житлового фонду та екологічно орієнтованого будівництва. Їх впровадження забезпечує не лише економічну доцільність, а й підвищення прозорості, якості та соціальної відповідальності інвестиційної діяльності.

The article studies the theoretical and methodological foundations and practical aspects of implementation of the mechanisms of public administration of investment policy in the construction sector on the example of the European Union countries. The article focuses on the structure and content of regulatory, institutional, financial and economic mechanisms that ensure attraction of investments in the construction industry within the European management model. The role of supranational institutions, in particular the European Commission, the European Investment Bank and regional funds, in shaping a common investment policy and supporting construction projects in the territory of the Member States is determined.

It is substantiated that public administration in construction in the EU countries is implemented through a comprehensive system of strategic planning, regulatory and legal regulation, incentive systems, control and monitoring of the efficiency of investment use. Particular attention is paid to the experience of implementing projects on the basis of public-private partnerships, as well as to the principles of environmental friendliness, energy efficiency and innovation, which are integral components of modern European investment policy in construction.

The study provides a comparative analysis of the approaches used in the EU and identifies the main barriers and challenges to their implementation in countries that are at the stage of economic reform or integration into the European legal framework. The author offers specific recommendations for improving the national system of investment policy management in construction, taking into account the best EU practices, which include reforming the legal environment, enhancing the institutional capacity of public authorities, developing partnership mechanisms and increasing the transparency of the investment process.

Special attention should be paid to the European Union's experience in implementing public-private partnership mechanisms that combine the financial resources of the state and the innovative potential of the private sector to implement strategically important construction projects. High efficiency has been demonstrated in the areas of infrastructure development, modernization of the housing stock, and environmentally friendly construction. Their implementation ensures not only economic feasibility but also increased transparency, quality and social responsibility of investment activities.

Ключові слова: державне управління, інвестиційна політика, будівництво, механізми управління, стратегічне планування, регіональний розвиток, інноваційна політика, органи виконавчої влади, організаційно-правові механізми, державна інвестиційна політика, науково-методичні підходи, реалізація інвестиційних проєктів, європейський досвід, інфраструктурні проєкти, система управління будівництвом, модернізація будівельної галузі.

Key words: public administration, investment policy, construction, management mechanisms, strategic planning, regional development, innovation policy, executive authorities, organizational and legal mechanisms, state investment policy, scientific and methodological approaches, implementation of investment projects, European experience, infrastructure projects, construction management system, modernization of buildings.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Актуальність дослідження зумовлюється надзвичайно важливою роллю будівельної галузі як одного з

ключових секторів національної економіки, що безпосередньо впливає на макроекономічні показники, зайнятість населення та формування сучасної інфраструктури. Залучення достатніх обсягів інвестицій у будівництво, включно з фінансуванням масштабних проєктів у транспортній, енергетичній та соціальній сфері, умож-

ливілює модернізацію виробничих потужностей, підвищення конкурентоспроможності, а також створення сприятливих умов для інноваційного розвитку. Водночас, ефективність інвестиційного процесу тісно пов'язана з дієвістю механізмів державного управління, зокрема з наявністю чітко визначених пріоритетів, прозорого законодавчого поля та збалансованих фінансово-економічних інструментів підтримки, що стимулюють прихід капіталу та запобігають надмірним ризикам для інвесторів.

Особливої актуальності тема набуває у контексті співпраці з Європейським Союзом, адже гармонізація вітчизняних стандартів, нормативів і процедур у будівельній сфері з європейськими вимогами відкриває додаткові можливості для залучення зовнішніх ресурсів і розвитку державно-приватного партнерства. Досвід країн-членів ЄС у розробці та реалізації політики, спрямованої на прозорість і відкритість інвестиційних процесів, закріплення високих стандартів якості будівництва, раціональне використання коштів та ресурсів, може служити надійним орієнтиром у процесі вдосконалення національного регуляторного середовища. Вивчення відповідних механізмів державного управління та адаптація найкращих практик ЄС до місцевих умов сприятимуть забезпеченню сталого економічного зростання, підвищенню конкурентоспроможності галузі й покращенню добробуту населення.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Проведений аналіз показав зростання наукового інтересу до проблематики ефективного державного управління інвестиційними процесами у сфері будівництва. Увага вчених (Ustyomenko V., Zeldina O., Basile Roberto, Castellani Davide, Zanfei Antonello, Лырова М. С., Цимбалюк І. О., Павліха Н. В., Sachs, Papa, Armiento, Lelli, Sartori, Crete, Van Hoof.) зосереджена переважно на питаннях правового регулювання, інституційного забезпечення, впровадження державно-приватного партнерства та адаптації європейського досвіду до національних реалій. Водночас, потребує подальшого осмислення комплексна система механізмів управління інвестиціями у будівництво, в контексті інтеграційних процесів та економічної безпеки.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою дослідження є визначення, аналіз та узагальнення ефективних механізмів державного управління інвестиційною політикою у сфері будівництва на основі досвіду країн Європейського Союзу з метою формування рекомендацій щодо їх адаптації в національному контексті.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Механізми державного управління інвестиційною політикою у будівництві: досвід Європейського Союзу становлять надзвичайно актуальний і водночас складний предмет дослідження, що потребує ґрунтовного аналізу як з точки зору теоретичних підвалин, так і практичного досвіду країн-членів ЄС, які змогли випрацю-

вати комплексні підходи до регулювання інвестиційної діяльності, гармонізовані з загальноєвропейськими цінностями прозорості, конкурентоспроможності й економічного розвитку. Важливість цієї теми зумовлюється тим, що будівельна галузь у більшості розвинених країн є надзвичайно потужним рушієм економічного зростання, адже вона не лише залучає значні обсяги капіталу та забезпечує створення нових робочих місць, а й формує критично важливу інфраструктуру — промислову, транспортну, енергетичну, соціальну тощо, без якої є неможливим сталий розвиток будь-якої держави. В даному контексті вирішальна роль відводиться державним органам, що зобов'язані створювати правове поле, організаційні та економічні умови, які б стимулювали інвесторів — як внутрішніх, так і зовнішніх — вкладати кошти в модернізацію будівельної сфери, підвищення її ефективності, впровадження інноваційних технологій і, таким чином, забезпечувати конкурентоспроможність економіки загалом [1]. З огляду на це, міжнародний досвід, передусім досвід Європейського Союзу, становить особливу цінність, оскільки в ЄС було напрацьовано цілісний комплекс інструментів, спрямованих на оптимізацію інвестиційного середовища, розвиток партнерства між державним і приватним секторами, удосконалення нормативно-правового забезпечення та формування прозорості й ефективної системи контролю за використанням інвестиційних ресурсів.

Порівняно з іншими економічними інтеграційними об'єднаннями, Європейський Союз характеризується досить глибоким рівнем гармонізації норм і правил, включно зі сферою будівельних стандартів і технічних регламентів, а також із налагодженим механізмом фінансової та інституційної підтримки окремих проєктів через такі структури, як Європейський інвестиційний банк, Європейський фонд регіонального розвитку, Фонд зближення та інші інструменти [2]. Саме тому з'ясування механізмів, якими користуються органи ЄС та уряди країн-членів у процесі управління інвестиційною діяльністю у будівництві, а також визначення шляхів адаптації цих механізмів до умов держав, які прагнуть успішно інтегруватися у європейський простір або ж отримати вигоди від європейської співпраці, має велике теоретичне і практичне значення.

Водночас не слід забувати, що навіть у межах ЄС існують суттєві відмінності між державами-членами за рівнем економічного розвитку, історією формування нормативної бази, організаційною культурою і конкретною практикою взаємодії між приватним та державним секторами, тому успішність запровадження європейських моделей управління залежить не тільки від формального копіювання законодавчих норм, а й від адаптації їх до національних особливостей, від належної підготовки кадрів, відповідної інституційної розбудови й від рівня політичної волі у проведенні необхідних реформ. Усе це зумовлює комплексний характер завдання, яке стоїть перед державами, котрі бажають перейняти європейський досвід у сфері державного управління інвестиційною політикою у будівництві: їм слід не лише розуміти теоретичні засади такого управління, а й забезпечувати дієві фінансово-економічні, правові та організаційно-управлінські механізми, що дозволять залучати достатній обсяг капіталу, ефективно його викорис-

товувати та водночас дотримуватися високих стандартів якості будівництва, екологічної безпеки, соціальної відповідальності та прозорості.

У науковому дискурсі щодо природи та сутності державного управління інвестиційною діяльністю переважає системний підхід, згідно з яким держава виступає ключовим агентом, що має здійснювати регулювання економічних процесів у будівельній галузі шляхом створення сприятливих нормативно-правових, інституційних та фінансових умов для інвесторів, регламентації процедур планування й реалізації будівельних проєктів, контролю за якістю спорудження об'єктів та забезпеченням безпеки, а також нагляду за дотриманням екологічних норм і вимог енергоефективності [3]. Водночас теоретики державного управління наголошують на потребі у "м'яких" інструментах стимулювання, таких як податкові пільги, держані гранти, кредитні гарантії або субсидії, що можуть бути застосовані для реалізації пріоритетних будівельних проєктів, які забезпечують загальносуспільні вигоди.

У Європейському Союзі ці інструменти, як правило, доповнюються механізмами планування та координації на наднаціональному рівні, коли інституції ЄС визначають стратегічні пріоритети у таких сферах, як розвиток інфраструктури, енергозбереження, "зелена" та цифрова економіка, і на цій підставі виділяють фінансові ресурси (у формі грантів, позик, гарантій) для реалізації конкретних будівельних ініціатив на території країн-членів. Прикладом можуть служити великі інфраструктурні проєкти з транс'європейської транспортної мережі TEN-T, що охоплюють будівництво та модернізацію автомагістралей, залізничних ліній, морських та річкових портів, логістичних хабів тощо, причому у багатьох випадках така діяльність координується відповідними службами Єврокомісії, а інвесторами виступають як приватні компанії, так і державні органи, а фінансування походить з різних джерел — від коштів ЄС до банківських кредитів і власного капіталу будівельних фірм. В основі такого підходу лежить усвідомлення того, що створення якісної інфраструктури, включно з транспортною, енергетичною та цифровою, є передумовою для зростання економіки, підвищення добробуту громадян та формування єдиного європейського ринку з вільним переміщенням людей, товарів, послуг і капіталів [4]. Слід зазначити, що під час ухвалення рішень про виділення коштів на конкретні інвестиційні проєкти у будівництві особливе значення надається питанням екологічної збалансованості та енергоефективності, оскільки ЄС прагне досягнути амбітних цілей у межах "зеленої угоди" European Green Deal [5], яка передбачає поступове зменшення шкідливих викидів і перехід до кліматично нейтральної економіки. Цей аспект також відображається у національному законодавстві країн ЄС, де жорсткі норми щодо теплоізоляції будівель, використання відновлюваних джерел енергії, застосування екологічних матеріалів набувають форми обов'язкових вимог, а держава та місцева влада здійснюють контроль за їх дотриманням та надають стимули для інвесторів, які впроваджують "зелені" технології у будівництві.

З огляду на те, що у досвіді Європейського Союзу щодо державного управління інвестиційною діяльністю в будівництві значну роль відіграють інституційні чинники, доцільно розглянути більш детально, яким чином

у ЄС розподілено компетенції між різними рівнями влади, а також які саме органи (як загальноєвропейські, так і національні) займаються плануванням, координацією та контролем за будівельними проєктами. На наднаціональному рівні головним суб'єктом розробки політики виступає Європейська Комісія, зокрема її генеральні дирекції, що спеціалізуються на регіональній політиці, транспорті, енергетиці та охороні довкілля. Саме вони визначають пріоритетні напрями розвитку, створюють законодавчі ініціативи та стежать за виконанням регламентів і директив, ухвалених Європейським Парламентом та Радою ЄС. У межах фінансування будівельних ініціатив ключову роль відіграє Європейський інвестиційний банк EIB [6], який надає кредити на пільгових умовах для реалізації проєктів загальноєвропейського значення, особливо у галузях транспорту, енергетики та захисту довкілля. Крім того, Європейський фонд регіонального розвитку ERDF [7] та Когеційний фонд підтримують проєкти, що спрямовані на вирівнювання рівня розвитку між різними регіонами та державами-членами ЄС, зокрема шляхом модернізації інфраструктури і стимулювання інвестицій у будівництво промислових зон, житлових комплексів, адміністративних будівель, об'єктів комунального господарства тощо. У межах таких програм фінансування передбачено як безповоротні гранти, так і позики, а їх отримання вимагає від національних урядів та відповідних суб'єктів (місцевих органів влади, державних і приватних компаній) дотримання встановлених ЄС критеріїв, серед яких особлива увага приділяється належному плануванню, прозорому тендерному процесу, оцінці впливу на довкілля, аналізу витрат і вигод тощо.

На національному рівні в кожній країні-члені створені або ж реформовані спеціалізовані органи, агентства чи міністерства, які відповідають за імплементацію європейських директив у сфері будівництва, за приведення місцевого законодавства у відповідність до європейських стандартів, а також за розробку національних програм, котрі нерідко співфінансуються з бюджету ЄС. До того ж, кожна держава має власну систему регулювання будівельної галузі, яка охоплює норми з проєктування, ліцензування, контролю за якістю та безпекою, і ці норми підлягають гармонізації з європейськими технічними стандартами (Eurocodes). Втім, рівень гармонізації і забезпечення належного виконання цих норм може різнитися між старими та новими членами ЄС, оскільки процес реформування іноді вимагає великих організаційних та фінансових ресурсів [8]. Попри це, загальна тенденція така, що у більшості країн ЄС будівельна сфера діє за правилами, які ґрунтуються на єдиному ринковому підході (free movement of goods and services, competition rules) і водночас узгоджуються з регіональними стратегіями розвитку, що відкриває можливості для залучення інвестицій на довгостроковій основі.

Значущим елементом механізмів державного управління інвестиційною політикою в будівництві у контексті досвіду ЄС є правове підґрунтя. У цьому аспекті важливо зрозуміти, що регулювання будівельного сектору в ЄС відбувається крізь призму комплексного законодавчого поля, яке включає не лише профільні будівельні нормативи Construction Products Regulation, Building Directives, а й широкий спектр актів, пов'язаних із захи-

стом прав споживачів, охороною праці, конкурентним правом, захистом довкілля і управлінням відходами, політикою енергоефективності, захистом культурної спадщини, розвитком міст і багато іншого. Складники в сукупності формують складну систему правових норм, що спрямовані на досягнення балансу між економічними інтересами інвесторів, будівельних компаній, державних органів і суспільства загалом [9]. Директива про енергоефективність будівель Energy Performance of Buildings Directive зобов'язує країни-члени встановлювати мінімальні стандарти з теплової ізоляції та впроваджувати заходи, що скорочують споживання енергії в будівлях, і таким чином стимулює інвестиції у відповідну модернізацію та новітні будівельні рішення. Аналогічним чином працюють норми, що регулюють викиди CO₂, належне управління відходами під час будівництва, використання екологічно безпечних матеріалів, гарантування доступності будівель для осіб з обмеженою мобільністю тощо. З погляду державного управління, на органи влади покладається обов'язок постійного моніторингу за дотриманням цих вимог, контролю за якістю проєктної документації і фактичною відповідністю збудованих об'єктів заявленим характеристикам, а у разі виявлення порушень — застосування санкцій чи вимог до виправлення недоліків [10]. Підхід орієнтується на принцип "належного врядування", де держава виконує роль гаранта справедливих і прозорих правил гри на ринку, тоді як сам ринок залишається достатньо відкритим і конкурентним, щоб пропонувати нові інноваційні рішення і таким чином сприяти підвищенню ефективності інвестицій у будівельній сфері.

Важливим механізмом, на якому варто зосередитися, є державно-приватне партнерство, яке у європейському контексті розглядається як ефективна форма співпраці між публічними органами (державними, регіональними, муніципальними) та приватними компаніями з метою реалізації великих і середніх інфраструктурних і будівельних проєктів. У межах ЄС вироблено чимало рекомендацій щодо укладання угод про ДПП, розподілу ризиків, фінансового забезпечення, прозорого проведення конкурсів та тендерів. Практика свідчить, що найбільш успішними є ті партнерства, де приватний сектор бере на себе частину фінансових ризиків і забезпечує оперативне управління проєктом, тоді як державні органи встановлюють чіткі критерії якості й здійснюють відповідний нагляд. Зокрема, при спорудженні автомагістралей, швидкісних залізничних шляхів або енергетичних об'єктів приватний інвестор вкладає капітал і отримує певний гарантований дохід (наприклад, від плати за проїзд, якщо це платні дороги, або через механізми "плати за доступність"), тоді як держава, зі свого боку, відповідає за створення нормативних умов, виділення земельних ділянок, узгодження з місцевими громадами і має право перевіряти якість і терміни виконання робіт.

Проєкти часто отримують підтримку від Європейського інвестиційного банку чи інших структур ЄС у вигляді низьковідсоткових позик чи грантів, що додатково стимулює приватних інвесторів брати участь у будівництві. ДПП також дозволяє масштабувати ініціативи у сфері муніципальної інфраструктури — будівництві чи реконструкції шкіл, лікарень, соціального житла, об'єктів водопостачання та каналізації. Для країн, які

прагнуть впроваджувати європейські підходи, важливо перейняти відповідну методологічну базу підготовки та оцінки проєктів, навчити державних службовців користуватися контрактними формами, що передбачають збалансований розподіл ризиків, і забезпечити прозорість та доброчесність тендерних процедур, аби уникнути корупційних зловживань і неефективного використання державних ресурсів. Успішне застосування ДПП як механізму залучення інвестицій у будівництво є одним із показників дієвості інституційного середовища, котре стимулює довіру приватного сектору і дозволяє залучати іноземний капітал.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

У процесі дослідження було встановлено, що механізми державного управління інвестиційною політикою у сфері будівництва в країнах Європейського Союзу мають комплексний і багаторівневий характер, поєднуючи правові, фінансово-економічні, інституційні та стратегічні інструменти. Особливо ефективними визнано моделі, що базуються на принципах прозорості, конкурентності, сталого розвитку та тісної взаємодії між державними структурами й приватними інвесторами. Визначено, що ключову роль у формуванні інвестиційної політики відіграють наднаціональні інституції ЄС, які забезпечують координативну функцію, стандартизацію будівельних норм і фінансову підтримку через спеціалізовані фонди та програми. Отримані результати можуть стати основою для вдосконалення національної системи управління інвестиціями у будівництві, зокрема в контексті адаптації до європейських вимог та інтеграційних процесів. Перспективи подальших досліджень полягають у необхідності глибшого аналізу ефективності реалізації окремих інструментів державного управління в країнах ЄС з урахуванням їх специфіки, а також у вивченні механізмів залучення приватного капіталу на умовах державно-приватного партнерства у великих будівельних проєктах. Актуальним є також дослідження інституційної спроможності органів державної влади в умовах реформ, цифровізації управлінських процесів та посилення вимог до екологічної відповідальності. Особливої уваги потребує розробка моделей ефективної імплементації європейських норм у вітчизняне правове поле з урахуванням бар'єрів трансформації та потреб сталого соціально-економічного розвитку.

Література:

1. Ustylenko, V., & Zeldina, O. (2019). EU Investment Policy as the Basis for Sustainable Development: Implementation Prospects in Ukraine. *European Journal of Sustainable Development*, 8 (1), 40. URL: <https://doi.org/10.14207/ejsd.2019.v8n1p40>
2. Basile, Roberto & Castellani, Davide & Zanfei, Antonello, 2008. "Location choices of multinational firms in Europe: The role of EU cohesion policy," *Journal of International Economics*, Elsevier, vol. 74 (2), pages 328—340. URL: <https://ideas.repec.org/a/eee/inecon/v74y2008i2p328-340.html>
3. Лугова М. С., Цимбалюк І. О., Павліха Н. В. Інвестиційна діяльність ререгіону в умовах європейської

інтеграції: ретроспективний аналіз та напрями акти-
візації: моногр. Луцьк: Вежа-Друк, 2022. 241 с.

4. Trans-European Transport Network (TEN-T) Directorate-General for Mobility and Transport. (2024). European Commission. Retrieved from: [https://transport.ec.europa.eu/transport-themes/infrastructure-and-investment/trans-european-transport-network-ten-t_en​;contentReference\[oaicite:1\]{index=1}](https://transport.ec.europa.eu/transport-themes/infrastructure-and-investment/trans-european-transport-network-ten-t_en​;contentReference[oaicite:1]{index=1})

5. Papa, C., Sachs, J., Armiento, PM, Lelli, M., Sartori, N., Crete, E., & Van Hoof, S. "Впровадження Європейської зеленої угоди через трансформаційні зміни: огляд кліматичних дій ЄС через призму шести трансформацій", листопад 2021 р., URL: <https://www.enelfoundation.org/content/dam/enel-foundation/news/2021/11/sdsn/211019-EGD-report.pdf>

6. Коротко про Європейський інвестиційний банк (ЄІБ). (2023). European Investment Bank. Європейський інвестиційний банк. URL: <https://www.eib.org/en/publications/20220244-eib-at-a-glance-uk>

7. European Regional Development Fund (ERDF). In Fact Sheets on the European Union 2025. URL: <https://www.europarl.europa.eu/factsheets/en>

8. Eurocodes: Building the Future. (2021). Європейська комісія. URL: <https://eurocodes.jrc.ec.europa.eu/en-eurocodes/eurocodes-national-implementation>

9. Tenhunen, S. (2022). Construction Products Regulation: Revision of Regulation (EU) No 305/2011. European Parliamentary Research Service. [https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_BRI\(2022\)694245](https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_BRI(2022)694245)

10. Energy performance of buildings (recast): Amendments adopted by the European Parliament on 14 March 2023 on the proposal for a directive of the European Parliament and of the Council on the energy performance of buildings (COM(2021)0802 — C9-0469/2021 — 2021/0426(COD)). European Parliament. https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2023-0068_EN.pdf

References:

1. Ustylenko, V., & Zeldina, O. (2019), "EU Investment Policy As the Basis for Sustainable Development: Implementation Prospects in Ukraine". European Journal of Sustainable Development, vol. 8 (1), pp. 40. <https://doi.org/10.14207/ejsd.2019.v8n1p40>

2. Basile, R. Castellani, D. & Zanfei, A. (2008), "Location choices of multinational firms in Europe: The role of EU cohesion policy", Journal of International Economics, Elsevier, vol. 74 (2), pp. 328—340, available at: <https://ideas.repec.org/a/eee/inecon/v74y2008i2p328-340.html> (Accessed 15 July 2025).

3. Luhova, M. S., Tsymbaliuk, I. O. and Pavlikha, N. V. (2022), Investytsijna diial'nist' rerehionu v umovakh ievropejs'koi intehtatsii: retrospektyvnyj analiz ta napriamy ak aktyvizatsii: monohr. [Reregion's investment activity in European integration: retrospective analysis and directions of activation], Vezha-Druk, Luts'k, Ukraine.

4. European Commission (2024), "Trans-European Transport Network (TEN-T) Directorate-General for Mobility and Transport", available at: [https://transport.ec.europa.eu/transport-themes/infrastructure-and-investment/trans-european-transport-network-ten-t_en​;contentReference\[oaicite:1\]{index=1}](https://transport.ec.europa.eu/transport-themes/infrastructure-and-investment/trans-european-transport-network-ten-t_en​;contentReference[oaicite:1]{index=1})

(Accessed 15 July 2025).

5. Papa, C., Sachs, J., Armiento, PM, Lelli, M., Sartori, N., Crete, E., & Van Hoof, S. (2021), "Implementation of European Green Agreement through Transformational Changes: EU Climatic Action over the Prism of Six Transformations", available at: <https://www.enelfoundation.org/content/dam/enel-foundation/news/2021/11/sdsn/211019-EGD-report.pdf> (Accessed 15 July 2025).

6. European Investment Bank (2023). "Briefly about the European Investment Bank (EIB)", available at: <https://www.eib.org/en/publications/20220244-eib-at-a-glance-uk> (Accessed 15 July 2025).

7. European Regional Development Fund (ERDF) (2025), "In Fact Sheets on the European Union", available at: <https://www.europarl.europa.eu/factsheets/en> (Accessed 15 July 2025).

8. European Commission (2021), "Eurocodes: Building the Future", available at: <https://eurocodes.jrc.ec.europa.eu/en-eurocodes/eurocodes-national-implementation> (Accessed 15 July 2025).

9. Tenhunen, S. (2022), "Construction Products Regulation: Revision of Regulation (EU) № 305/2011. European Parliamentary Research Service", available at: [https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_BRI\(2022\)694245](https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_BRI(2022)694245) (Accessed 15 July 2025).

10. European Parliament (2023), "Energy performance of buildings (recast): Amendments adopted by the European Parliament on 14 March 2023 on the proposal for a directive of the European Parliament and of the Council on the energy performance of buildings (COM(2021)0802 — C9-0469/2021 — 2021/0426(COD))", available at: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2023-0068_EN.pdf (Accessed 15 July 2025).

Стаття надійшла до редакції 24.07.2025 р.

<https://nayka.com.ua>

Електронне фахове видання

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Виходить 12 разів на рік

включено до переліку наукових фахових видань України
з питань **ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**
(Категорія «Б»)

Наказ Міністерства освіти і науки України
від 28.12.2019 №1643

Спеціальність 281

e-mail: economy_2008@ukr.net

viber: +38 050 3820663